

звернення до студентства, де йдеться про намагання ставити перед собою цілі та досягати їх, навчатися, оволодівати новітніми знаннями, й сьогодні не втратили своєї актуальності.

У цьому дописі наведено лише декілька фрагментів з життя студентства та викладачів. Факультет розвивається, впевнено крокує далі, надає нам нові приклади цікавих та важливих історій, які обов'язково знайдуть відображення на сторінках нашої газети. Далі буде!

А.С. Міносян, канд. іст. наук, проф. (*ХДУХТ, Харків*)

ДО ТЕБЕ СЛОВО, ДРУЖЕ...

Пам'яті Смирнова Віктора Васильовича

До нашого університету (тоді – Інститут громадського харчування) ми прийшли працювати майже одночасно; із різницею у три місяці. Я перевівся з Інституту радіоелектроніки, а Віктор Васильович Смирнов щойно звільнився з лав Радянської армії у званні полковник запасу. Це були часи, коли Радянський Союз був на межі розпаду, кафедра історії постійно змінювала свою назву, викладацький склад якої налічував переважно колишніх партійних та комсомольських ватажків.

На кафедрі панувала атмосфера жорстокої субординації, досить непростих стосунків поміж викладачами, тривалого несприйняття змін, що відбувалися в країні. Звісно, власна оцінка того, що відбувалося, є достатньо суб'єктивною, багато в чому пов'язаною з молодим віком, обставинами, поступовістю входження в колектив тощо. Віктору Васильовичу Смирнову вдалося зробити це набагато раніше: дався взнаки життєвий досвід, вміння працювати у складних умовах.

Цей досвід допоміг йому, коли з отриманням Україною незалежності виникло питання й про формування за його участі принципово нової кафедри – українознавства, яку поповнила талановита молодь із викладачів-філологів. Саме від В.В. Смирнова я приймав під керівництво кафедру в 1994 році, яка була однією з перших у нашому місті. Нам цікаво працювалося разом: нові можливості, готовність до напруженої роботи, односторонній поруч. Жодного дня не було, щоб ми не радилися, сперечалися, пропонували те чи інше, намагаючись обирати найкращі шляхи вирішення існуючих проблем.

Віктор Васильович був не тільки моїм заступником, а й старшим товаришем, мудрим учителем. Значна різниця у віці не заважала нам майже однаково ставитися до тих чи інших подій, особистостей, може, тому що обидва – Водолії, небайдужі до поезії, сповідували однакові цінності й т.ін. Яким він був? Пам'ять зберегла чимало яскравих фрагментів із спільної праці, відпочинку, святкування урочистих подій. Завжди доброзичливий, усміхнений, з обов'язковим «маненечко!», Віктор Васильович своїм ставленням до роботи «заряджав» нас, налаштовував на якісне та відповідальне виконання поставлених завдань.

На кафедрі, мабуть, не було жодної колежанки, якій би він не присвятив власні вірші на день народження. Ми усі знали, що Новий рік гарантовано будемо відзначати з ялинкою та ілюмінацією, а весняні свята – з квітами та подарунками для жінок, бо Віктор Васильович все запланував і погодив. «Справжній полковник» – це й про нього, настільки шляхетність та людська краса були йому притаманні.

Його не просто любили, а й обожнювали, навіть іноді зловживали його добротою, безмежністю душі. Коли я звертав його увагу на це, він посміхався й казав: «Андрію Сергійовичу, ти не хвилюйся, все буде добре!». Для мене його «ти» було як нагорода, найвища подяка за відвертість та дружбу. А скільки було радісного від спільних подорожей разом із студентами по видатним місцям Харківщини, музеям, театрам.

Він був справжнім патріотом України, палким прихильником української історії, культури, вітчизняних традицій. Ми згадали про це у 2014 році, під час Всеукраїнської конференції, що організувала наша кафедра з нагоди 200-річчя від дня народження Т.Г. Шевченка, вшанувавши пам'ять Віктора Васильовича Смирнова хвилиною мовчання.

Коли його не стало, здалося, кафедра стала напівспустошеною, начебто раптово зсиротіла. У нього були великі плани на майбутнє, готувалися нові наукові праці, екскурсії зі студентами, та доля вирішила все інакше...

Він залишається в нашій пам'яті, спогадах, думках, і ми вдячні йому за науку, що зветься – життя!